

Filip se nehýbá. Sedí za domem opřený o hrubou omítku. Je horký jarní den, přesto je žáku Filipovi L. z III. B 2. základní školy v městečku K. zima. Tvrdý beton ho studí, nohy má skrčené pod bradou, která se klepá tak, že ho drncá do špičatých umazaných kolen.

Filip má strach. Co strach! Má takový děs a hrůzu, že by chtěl radši umřít, kdyby se nebál, že mu bude ještě hůř.

Cítili jste někdy takový děs, že jste si přáli umřít?

Filip přestává cítit ruce a nohy, možná to vůbec nejsou jeho ruce a nohy, možná se mu tohle všechno jenom zdá. Jenže z příšerného snu se člověk dokáže probudit, ale z příšerné pravdy ne. Má dojem, že slyší hlasy: Filip je zločinec! Zločinec! Zločinec!

Prosím? vytřeštila by oči jeho tmavovlasá maminka Eva. Filip sice zlobí, to ano, odmlouvá, ráno se mu nechce vstávat a nerad si čistí zuby, ale takhle zlobí všichni devítiletí kluci! Dokonce by se neposluchy našly i mezi holkami! Zločinec, to je něco docela jiného. Zločinec provádí něco velmi závažného, krade anebo ubližuje lidem či zvířatům... Takový Filip není! To je omyl!

Nezletilý Filip L., žák III. B 2. základní školy v městečku K., do včera zločincem nebyl, stal se jím až dnes ráno v 5 hodin 41 minut.

Nevěřím! křikla by Eva. Můj syn je trochu divoký, ano, lítá po schodišti sem

a tam, bouchá dveřmi, nezamyká a místo ve výtahu se vozí po zábradlí! Ale jinak je hodný kluk. Žádný zločinec! Slušně zdraví, často pomáhá paní Barešové s kočárkem, vynáší odpadky staré paní Málkové z přízemí a jednou sesbíral rozsypané reklamní letáky, které vítr roznesl kolem celého domu. A když pan Jirků ztratil šálu, Filip, který se zrovna díval z okna, nelenil, seběhl schody, šálu chytil a doběhl mu ji vrátit! A mimochodem v 5:41 ráno docela jistě spal!

Filip zděšeně poslouchá hlasy vlastního podvědomí. Ví, že mají pravdu!
Maminka se mylí!

Zajímá vás, co se vlastně stalo?

Stala se pěkná mela. Dámy a pánové, Filip prožívá nejhorší den svého života. Okamžik...

Víte, v kolik hodin začíná den?

Většina dospělých by řekla, že den začíná rozedněním, chvílí, kdy jednoduše přestane být tma a ve městech zhasnou lampy, a to je v každém ročním období jinak. V létě je den brzy, v zimě později. Děti prohlásí, že den je, když se rozsvítí slunce. Ovšem hodiny to vidí jinak: nové datum na hodinách přeskočí minutu po půlnoci – a to je v každém případě tma jako v pytli.

00:01

První minutu nejhoršího dne Filipa L. se nedělo nic mimořádného. Jako každý devítiletý kluk ležel v posteli zachumlaný v peřině až po uši a hluboce oddechoval. V bytě bylo ticho, spala i maminka Eva, její přítel Petr a králík Fanfár.

Vzhůru bylo několik pavouků, kteří sídlí pod vanou v koupelně a za hluboké noci se vydávají na obchůzku. Soukat pavučiny v bytě pořádkumilov-

né paní Evy není jen tak! Jakmile totiž Filipova maminka vidí nějakou pavučinu, můžete vzít jed na to, že popadne vysavač, a je po pavučině. Pavouci proto hledají místa, kde oko paní Evy nepátrá tak často – roh za skříněmi nebo prostor pod lednicí.

Zatímco bytem se vši opatrností tiše pochodují pavouci, Filip se převaluje v posteli. Tíží ho nepříjemný sen! Brodí se blátem až po kolena, nemůže z mazlavého pekla vytáhnout nohy, bahno ho stahuje do hlubin...

„Áaa!“ vykřikne, máchá rukama kolem sebe. „Pomoc! Pomoc!“

Filip se ve snu blíží k bažině, která ho pohltila, Filip vidí Moniku, vztahuje k ní ruce...

„Pomoz mi!“

Monika se zašklebí:

„Co zíráš, co zíráš?“

Filip křičí na celé kolo, ale Monika pohodí světlou hlavou a odchází...

„Pomoc! Moniko!“ volá zoufale Filip, „pomoc!“ A probudí se.

„Co se děje?“

U Filipovy postele stojí maminka Eva v noční košili. Drží ho za ruku.

„Zdálo se ti o Monice?“

Synův křik ji probudil a vylekal. Pohladí ho po čele. Horečku nemá. Filip rozespale mrká. Bahno je pryč. Zmizela i Monika.

„To byl zlý sen,“ šeptá maminka. „Ale už je pryč. Spi dál, je noc.“

Čeká, dokud se syn nepřestane vrtět, a potom se tiše vrací do ložnice.

00:06

Filip nemůže usnout. Přemýšlí o tom, co se mu zdálo. Proč se mu ve snu objevila Monika, kterou nemá rád?

Nerozumíte tomu, proč nemá Filip Moniku rád? A nevíte, kdo je Monika?

Když devítiletý Filip před půlrokem poprvé spatřil třináctiletou Moniku, vypadala tak, jak si vždycky představoval anděly. Dlouhé světlé vlasy jí v serpentínách padaly až na záda, měla světlerůžovou pleť a oči modré jako nebe. Zíral na ni jako u vytržení. Moc se mu líbila a chyběl jen krůček, aby si ji zamiloval.

Jedno úterní listopadové ráno se maminka Eva tvářila svátečně. Chystala se do práce, oblékla si hezký tmavomodrý kostýmek, voněla, byla krásně učesaná a rty měla namalované lesklou červenou rtěnkou.

„Filipe, mám pro tebe překvapení.“

Maminka se usmívala. Filip si poprvé uvědomil, jak by jí slušel perlový náhrdelník, který si nedávno prohlížela v obrázkovém časopisu.

„Jaké překvapení?“ zeptal se, protože neměl ani narozeniny, ani svátek.

„Velké,“ usmívala se.

Filip zrudl, protože se zastyděl. Maminka pro něho chystá překvapení, a on včera dostal čtyřku z prvouky, o které jí neřekl.

„Našla jsem si moc prima kamaráda,“ řekla maminka zvláštním hlasem.

„A ráda bych tě s ním seznámila. Mám ho moc ráda. Když budeš souhlasit... bude tu s námi bydlet. Dnes nás pozval do cukrárny.“

Filip zůstal zaraženě stát. Odjakživa bydlí s maminkou sám... a teď tohle? Stojí a mlčí. Jako by ho nezajímalo pozvání na zmrzlinu. Slyší jen větu: Bude tu s námi bydlet.